LA PORUNCA TA

De NEVILLE

SNELLGROVE PUBLICATIONS
NEW YORK
1939

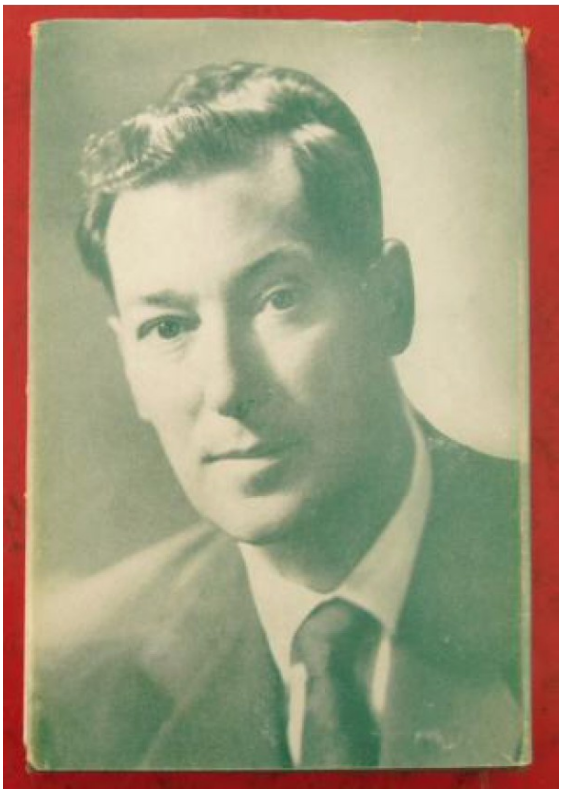

Această carte conţine însăşi esenţa Principiului Expresiei.

Dacă voiam, o puteam dezvolta într-un volum de câteva sute de pagini, dar o asemenea extindere i-ar fi înfrânt adevăratul scop.

Pentru a fi eficiente, ‚poruncile' trebuie să fie scurte şi la obiect: cea mai însemnată poruncă pomenită vreodată se află în simplele cuvinte, *„Şi a zis Dumnezeu: ‚**Să fie lumină!**' [Şi a fost lumină", Geneza/Facerea 1:3]*.

Mergând pe acest principiu, îţi ofer acum, cititorule, în aceste câteva pagini, adevărul, aşa cum mi-a fost mie revelat.

Neville

La porunca ta

Poate hotărî omul un lucru şi acesta să se întâmple? În cel mai categoric mod, da! Omul întotdeauna a hotărât ceea ce a apărut în lumea sa şi azi hotărăşte ceea ce apare în lumea lui şi va continua să facă asta atât timp cât omul e conştient de a fi om. Niciun lucru nu a apărut vreodată în lumea lui fără ca omul să fi hotărât că trebuie să apară.

Poţi nega asta, dar încearcă atât cât vrei şi contrariul nu-l poţi dovedi, întrucât această „hotărâre" se bazează pe un principiu neschimbător. Nu porunceşti lucrurilor să apară prin cuvinte sau afirmaţii vehemente. Asemenea repetiţii zadarnice au mai degrabă ca rezultat contrariul.

Hotărârea se face întotdeauna în conştiinţă. Anume, fiecare om e conştient a fi ceea ce el însuşi a hotărât să fie. Omul mut, fără a folosi cuvinte, e conştient că e mut. Astfel, el se condamnă la a fi mut.

Când Biblia e citită în această lumină, o vei descoperi a fi cea mai mare carte ştiinţifică scrisă vreodată. În loc să priveşti Biblia ca pe o consemnare istorică a unei civilizaţii antice sau ca biografie a neobişnuitei vieţi a lui Iisus, vezi-o ca o măreaţă dramă psihologică ce are loc în conştiinţa omului.

Asumă drama ca fiind a ta şi-ţi vei transforma de-ndată lumea din deşerturile sterile ale Egiptului în ţara promisă a Canaanului.

Toţi vor fi de acord cu afirmaţia că toate lucrurile au fost făcute de Dumnezeu şi, fără El nimic nu e făcut – din ce e făcut *[Ioan 1:3]* – dar, asupra a ceea ce nu consimte omul e identitatea lui Dumnezeu. Toate bisericile şi clerurile lumii se contrazic asupra identităţii şi adevăratei naturi ale lui Dumnezeu. Biblia demonstrează dincolo de orice umbră de îndoială că Moise şi profeţii erau în procent de sută la sută de acord asupra identităţii şi naturii lui Dumnezeu. Şi viaţa lui Iisus şi învăţăturile lui sunt în acord cu descoperirile profeţilor din vechime. Moise l-a descoperit pe Dumnezeu ca fiind *conştienţa de a fi* a omului, când a declarat aceste puţin înţelese cuvinte, „*EU SUNT/Cel ce este* m-a trimis la voi" *[Ieşirea/Exodul 3:14]*. David a cântat în psalmii săi, „Opreşte-te/Stai liniştit şi cunoaşte că *EU SUNT* Dumnezeu *[înălţa-Mă-voi pe pământ", Psalm 45:10]*. Isaia a declarat, „*EU SUNT* Domnul şi nimeni altul! Afară de Mine nu *este* Dumnezeu. Eu te-am încins fără ca tu să Mă cunoşti. Ca să se ştie de la răsărit şi până la apus că nu *este* nimic afară de Mine! *EU SUNT* Domnul şi nimeni altul! Eu întocmesc lumina şi dau chip întunericului, Eu fac pacea şi nasc răul: *EU SUNT* Domnul Care fac toate acestea" *[Isaia 45:5-7; Ioel/Ioil 2:27]*.

Conştienţa de a fi e numită Dumnezeu de sute de ori în Noul Testament.

Să amintim doar câteva: **EU SUNT Păstorul**; **EU SUNT Uşa** *[Ioan 10:2, 10:7, 10:9]*; **EU SUNT Învierea şi Viaţa** *[Ioan 11:25]*; **EU SUNT Calea** *[Ioan 14:6]*; **EU SUNT Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Începutul şi Sfârşitul** *[Apocalipsa 1:8, 22:13]*; şi apoi, „**Dar voi cine ziceţi că SUNT EU?**" *[Matei 16:15, Marcu 8:29, Luca 9:20]*.

Nu se afirmă, „Eu, Iisus, sunt uşa. Eu, Iisus, sunt calea”, nici nu se spune, „Dar voi cine ziceţi că Eu, Iisus, sunt?”

Se afirmă clar, „*EU SUNT* Calea”. *Conştienţa de a fi* e uşa prin care manifestările vieţii trec în lumea formei.

Conştienţa e forţa renaşterii – renaşterea la ceea ce omul e conştient a fi. Omul mereu exprimă ceea ce e el conştient a fi. Acesta e adevărul care îl face liber pe om *[Ioan 8:32]*, căci omul e veşnic auto-încarcerat ori auto-eliberat.

Dacă tu, cititorule, te vei lepăda de toate vechile tale credinţe într-un Dumnezeu separat de tine şi-ţi vei revendica dumnezeirea ca fiind *conştienţa ta de a fi* – aşa cum Iisus şi profeţii au făcut –, îţi vei transforma lumea realizând că, „Eu şi Tatăl Meu Una *suntem*” *[Ioan 10:30]*. Această afirmaţie, „Eu şi Tatăl Meu una *suntem*, dar Tatăl *este* mai mare decât Mine” *[Ioan 14:28]* pare năucitoare – dar, de e interpretată în lumina a ceea ce tocmai am spus referitor la identitatea lui Dumnezeu, o vei găsi revelatoare foarte. *Conştienţa*, fiind Dumnezeu, este ca „Tatăl”. Ceea ce eşti tu conştient a fi este „Fiul”, care aduce mărturie „Tatălui” Său. Este precum creatorul şi creaţia. Creatorul e mereu mai presus decât creaţia, concepţia sa, dar rămân, totuşi, mereu, una. De pildă, înainte de a fi conştient că eşti om, eşti mai întâi conştient că *eşti*. Că *exişti*. Apoi devii conştient că eşti om. Totuşi, rămâi ca şi creator, mai presus de creaţia ta – omul.

Iisus a descoperit acest măreţ adevăr şi s-a declarat pe Sine ca fiind una cu Dumnezeu – nu cu un Dumnezeu pe care l-a născocit omul. Pentru că El nu a recunoscut niciodată un asemenea Dumnezeu. A spus, „De va veni vreodată careva, spunând, ‘Priveşte aici sau dincolo’, crezare să nu-i dai, fiindcă împărăţia lui Dumnezeu e înlăuntrul tău” *[„Şi nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”, Luca 17:21; „Şi vor zice vouă: Iată este acolo; iată, aici; nu vă duceţi şi nu vă luaţi după ei”, Luca 17:23]*. Paradisul e înlăuntrul tău. Astfel, când s-a consemnat că „S-a dus la Tatăl Său” *[„S-a înălţat la cer”, Marcu 16:19, Luca 24:51]*, ţi se spune că S-a înălţat în conştiinţă până la nivelul la care era conştient numai că *este*, transcendând astfel limitările concepţiei Sale de Sine curente, numită „Iisus”.

În *conştienţa de a fi*, toate lucrurile sunt posibile. A spus, „Când te vei hotărî să faci un lucru, lucrul îl vei izbuti” *[„...şi lumina va străluci pe toate drumurile tale”, Iov 22:28]*. Aceasta e hotărârea Sa – înălţarea în conştiinţă până la naturaleţea de a fi lucrul dorit. După cum a exprimat-o, „Iar Eu, când Mă voi înălţa, voi trage toţi oamenii la Mine” *[„Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, îi voi trage pe toţi la Mine”, Ioan 12:32]*. Când mă voi înălţa în conştiinţă până la naturaleţea lucrului dorit, voi trage manifestarea acelei dorinţe la Mine. Pentru că spune, „Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis” *[Ioan 6:44]* şi „Eu şi Tatăl Meu Una *suntem*” *[Ioan 10:30]*. Aşadar, conştienţa este Tatăl care trage manifestarea vieţii la tine.

Tu, chiar în această clipă, tragi în lumea ta ceea ce eşti acum conştient a fi. Acum vezi ce se înţelege prin „Trebuie să vă naşteţi de sus” *[sau, „din nou”, Ioan 3:7]*. Dacă eşti nemulţumit cu actuala expresie din viaţă, singura cale de a

o schimba este să îţi iei atenţia de la ceea ce îţi pare atât de real şi să te înalţi în conştiinţă spre ceea ce doreşti să fie. Nu poţi servi la doi stăpâni *[Matei 6:24, Luca 16:13]*, aşadar, a-ţi lua atenţia de la o stare a conștiinței şi să o îndrepţi spre alta echivalează cu a muri uneia şi a trăi alteia.

Întrebarea „Dar voi cine ziceţi că *SUNT*?” *[Matei 16:15, Marcu 8:29, Luca 9:20]* nu este adresată unui om numit ‚Petru’ de către unul numit ‚Iisus’. Aceasta este veşnica întrebare adresată propriului sine de propria adevărată fiinţă. Cu alte cuvinte, „Cine zici tu că eşti?”. Fiindcă propria ta convingere – părerea ta despre tine – va determina expresia ta în viaţă. El spune, „Credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine” *[Ioan 14:1]*. Cu alte cuvinte, este *Minele* din tine cel care e acest Dumnezeu.

Rugăciunea, astfel, este văzută ca fiind recunoaşterea ta ca *fiind* ceea ce acum doreşti, în loc de forma comună de cerere către un Dumnezeu care nu există pentru ceea ce acum doreşti.

Nu vezi, deci, de ce milioanelor de rugăciuni nu li se răspunde? Oamenii se roagă unui Dumnezeu care nu există. De exemplu: a fi conştient că eşti sărac şi a te ruga unui Dumnezeu pentru averi înseamnă a fi răsplătit cu ceea ce eşti conştient a fi – adică sărăcie.

Rugăciunile, pentru a avea succes, trebuie să fie mai degrabă revendicări decât cerşiri – aşa că, de te vei ruga pentru bogăţii, întoarce-te de la imaginea sărăciei negând însăşi evidenţa simţurilor tale şi atribuie-ţi natura de a fi îmbelşugat.

Ni se spune, „Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie” *[Matei 6:6]*. Am identificat ‚Tatăl’ ca fiind *conştienţa de a fi*. Am identificat şi ‚uşa’ ca fiind *conştienţa de a fi*. Aşadar, ‚închiderea uşii’ e împiedicarea a ceea ce ‚Eu’ sunt acum conştient că sunt şi asumarea că sunt ceea ce ‚Eu’ doresc să fiu. **Chiar în clipa în care asumpţia mea e stabilită la nivel de convingere, în acea clipă încep să trag la mine evidenţa asumpţiei mele.**

Nu căuta să înţelegi cum apar aceste lucruri, fiindcă nimeni nu cunoaşte mecanismul.

Adică, nicio manifestare nu cunoaşte cum lucrul dorit va apărea.

Conştienţa e calea sau uşa prin care lucrurile apar. A spus, „EU SUNT Calea” *[Ioan 14:6]* – nu „Eu, Ion Popescu, sunt calea”, ci „EU SUNT”, *conştienţa de a fi* este calea prin care vine lucrul. **Semnele întotdeauna urmează. Ele niciodată nu preced.** Lucrurile nu au o altă realitate în afara conştiinţei. Aşadar, **mai întâi conştientizează-l, şi lucrul e silit să apară.**

Ţi se spune, „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă” *[Matei 6:33]*. Mai întâi conştientizează lucrurile pe care le cauţi şi apoi lasă lucrurile în pace. Asta s-a intenţionat prin

„Când te vei hotărî să faci un lucru, lucrul îl vei izbuti” *[„...şi lumina va străluci pe toate drumurile tale”, Iov 22:28]*.

Aplică acest principiu şi vei şti ce înseamnă „pune-Mă la încercare şi vei vedea” *[„‚puneţi-Mă şi pe Mine la încercare’, zice Domnul Savaot, ‚şi veţi vedea că voi deschide, la dorinţa voastră, stăvilarele cerului şi voi vărsa din belşug binecuvântarea, spre binele vostru’”, Maleahi 3:10]*.

Povestea Mariei este povestea fiecărui om. Maria nu a fost o femeie – dând naştere în vreun fel miraculos unuia pe nume ‚Iisus’. Maria este *conştienţa de a fi* care veşnic rămâne fecioară, indiferent câtor dorinţe dă naştere. Chiar acum, priveşte-te ca fiind această Fecioară Maria – însămânţată de tine însuţi prin intermediul dorinţei – devenind una cu dorinţa până la punctul întrupării sau naşterii dorinţei tale.

De pildă: se spune despre Maria (care acum ştii că eşti tu) că „nu ştia de bărbat” *[Luca 1:34]*. Şi totuşi, a conceput Prunc. Adică, tu, Ion Popescu, nu ai niciun motiv să crezi că ceea ce acum doreşti este cu putinţă, dar, descoperindu-ţi *conştienţa de a fi* ca fiind Dumnezeu, îţi faci această conştienţă drept soţ şi concepi un Prunc (manifestare) al Domnului, „Căci bărbatul tău este Făcătorul tău, şi numele Lui, Domnul Savaot şi Răscumpărătorul tău *[...]*, ‚Dumnezeul a tot pământul’ se cheamă!” *[Isaia 54:5]*. Idealul tău, sau ambiţia ta e această concepţie – cea dintâi poruncă dată ei, care e acum dată ţie, este „Nimănui să nu spui nimic” *[înainte: Marcu 1:44; după: Matei 8:4, Luca 5:14]*.

Adică, nu discuta ambiţiile sau dorinţele tale cu altul, căci altul îţi va întări numai temerile actuale. Discreţia e prima lege ce trebuie respectată în realizarea dorinţei tale. A doua, după cum ni se spune în povestea Mariei, este „Măreşte sufletul meu pe Domnul” *[Luca 1:46]*. Am identificat pe *Domnul* drept *conştienţa ta de a fi*. Aşadar, ‚a mări pe Domnul’ înseamnă a-ţi reevalua sau extinde actuala concepţie de sine până la punctul unde această reevaluare devine naturală. Când această naturaleţe este obţinută, ‚dai naştere’, devenind ceea cu ce te identifici acum în conştiinţă.

Povestea creaţiei ne este oferită în formă concisă în primul capitol din Ioan.

„La început era Cuvântul” *[Ioan 1:1]*. Acum, chiar în secunda asta, despre ‚început’ se vorbeşte. Este începutul unui impuls – al unei dorinţe. ‚Cuvântul’ este dorinţa ce se scaldă în conştienţa ta – căutând întrupare. Impulsul în sine nu are realitate, deoarece, ‚*EU SUNT’* sau *conştienţa de sine* e singura realitate. Lucrurile există numai atâta timp cât sunt conştient a fi acele lucruri; deci, pentru a se îndeplini dorinţa, a doua parte a acestui verset din Ioan trebuie aplicată. Anume, „Şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul” *[Ioan 1:1]*. Cuvântul, sau dorinţa, trebuie să fie unită cu, sau fixată în conştiinţă pentru a primi realitate. Conştiinţa devine conştientă *a fi* lucrul dorit, astfel bătându-se în cuie pe formă sau concepţie – şi dând naştere concepţiei sale – sau reînviind ceea ce fusese până acum o dorinţă moartă, neîmplinită. „Doi se vor învoi pe pământ în privinţa unui lucru pe care îl vor cere *[şi se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri”, Matei 18:19]*.

Această învoială nu se face niciodată între două persoane. Se face între *conştiinţă* şi lucrul dorit. Eşti acum conştient *a fi*, aşa că îţi spui ţie însuţi, fără a folosi cuvinte, ‚*EU SUNT*'. Acum, dacă este o stare de sănătate ceea ce eşti doritor a obţine, înainte de a avea orice evidenţă de sănătate pe lume, începi să TE SIMŢI a fi sănătos. Şi chiar în secunda în care senzaţia că ‚*EU SUNT* sănătos' e obţinută, cei doi s-au învoit. Adică, *EU SUNT* şi *sănătate* s-au învoit să fie una şi această învoială întotdeauna rezultă în naşterea unui prunc, care este lucrul asupra căruia s-a făcut învoiala – în acest caz, sănătatea. Iar fiindcă am făcut învoiala, exprim lucrul convenit. Vezi aşadar de ce Moise a declarat, „*EU SUNT/Cel ce este* m-a trimis la voi" *[Ieşirea/Exodul 3:14]*. Fiindcă ce fiinţă, alta decât EU SUNT, te poate trimite în expresie? Niciuna – pentru că „EU SUNT Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi nu *este* alt dumnezeu afară de Mine!", „*EU SUNT* Domnul şi nimeni altul! Afară de Mine nu *este* Dumnezeu" *[Isaia 44:6, 45:5,6]*. Dacă zbori pe aripile dimineţii spre cele mai îndepărtate părţi ale lumii, sau dacă îţi aşterni patul în iad, tot eşti *conştient a fi*. Eşti mereu trimis în expansiune de conştiinţa ta şi expresia ta e veşnic aceea de care eşti *conştient a fi*.

Din nou, Moise a afirmat, „*EU SUNT* Cel ce *SUNT*" *[Ieşirea/Exodul 3:14]*. Ei, iată ceva demn de ţinut veşnic în minte. Nu poţi pune vin nou în burdufuri vechi sau petice noi la haine vechi *[Matei 9:16,17; Marcu 2:21,22; Luca 5:36-39]*. Adică, **nu poţi lua cu tine în noua ta conştiinţă nicio parte din vechiul om**. Toate credinţele, temerile şi limitările tale actuale sunt greutăţi care te leagă de nivelul tău de conştiinţă actual. De va fi să transcenzi acest nivel, trebuie să laşi în urmă tot ceea ce este sinele tău actual, sau concepţia despre tine. Pentru a face asta, îţi îndepărtezi atenţia de la tot ceea ce reprezintă acum problema sau limitarea ta şi te afunzi în doar *a fi*. Adică, îţi spui în tăcere dar cu convingere, ‚*EU SUNT*'. Nu condiţiona această ‚conştiinţă' încă. Doar mărturiseşte-te *a fi* şi continuă să faci asta până ce te pierzi în senzaţia de simplu a fi – fără faţă şi formă. Când această expansiune a conştiinţei este atinsă, atunci, în acest adânc fără formă al tău dă formă noii concepţii SIMŢINDU-TE *a fi* CEEA ce doreşti să fii.

Vei afla în acest adânc al tău toate lucrurile ca fiind divin de posibile.

Orice poţi concepe a fi pe lumea asta este pentru tine, în această conştiinţă fără formă actuală, o cât se poate de firească realizare.

Invitația care ni se oferă în Scripturi este – „Mai bine să plecăm din trup şi să petrecem la Domnul" *[2Corinteni 5:8, 1Corinteni 5:3, Coloseni 2:5]*. ‚Trupul' fiind fosta ta concepţie despre tine şi ‚Domnul' – *conştienţa ta de a fi*. Asta se înţelege când Iisus îi spune lui Nicodim, „Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva de sus *[sau, „din nou"]*, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu" *[Ioan 3:3-7]*. Adică, de nu laşi în urmă actuala ta concepţie despre tine pentru a lua asupra ta natura noii naşteri, vei continua să exteriorizezi numai limitările tale actuale.

Singura cale de a-ţi schimba reflecţiile vieţii este să îţi schimbi conştiinţa.

Căci conştiinţa este realitatea care veşnic se solidifică în lucrurile din jurul tău.

Lumea omului, în cel mai mic detaliu, este conştiinţa sa exteriorizată.

Nu poţi schimba mediul tău, sau lumea, distrugând lucruri, aşa cum nu îţi poţi schimba chipul distrugând oglinda. Mediul tău, şi totul din el, reflectă ceea ce eşti tu în conştiinţă. Atâta timp cât vei continua să fii ceva în conştiinţă, atâta timp vei continua să exteriorizezi acel ceva în lumea ta.

Ştiind asta, începe să te reevaluezi. Omul a pus prea puţină valoare asupra sa.

În Cartea Numeriilor, vei citi, *„[Şi au împrăştiat printre fiii lui Israel zvonuri rele despre pământul pe care-l cercetaseră, zicând:]* ‚Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el şi tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari. Acolo am văzut noi şi uriaşi, pe fiii lui Enac, din neamul uriaşilor; şi nouă ni se părea că suntem faţă de ei ca nişte lăcuste şi tot aşa le păream şi noi lor'" *[13:32,33]*.

Asta nu înseamnă un timp din trecutul întunecat când omul avea statura uriaşilor. Astăzi este ziua, eternul acum, când condiţiile din jurul tău au dobândit aparenţa uriaşilor (cum ar fi şomajul, armatele inamicului tău, problemele tale şi toate lucrurile care par să te ameninţe); acelea sunt uriaşii care te fac să te simţi a fi o lăcustă.

Dar, ţi se spune, erai în primul rând, în proprii tăi ochi o lăcustă şi din cauza asta, erai în ochii uriaşilor – o lăcustă. Cu alte cuvinte, **eşti pentru ceilalţi numai ceea ce eşti mai întâi pentru tine**. Aşadar, a te reevalua pe tine şi a începe să te simţi a fi uriaş, un centru de putere, înseamnă a micşora aceşti foşti uriaşi şi a face din ei lăcuste. „Toţi locuitorii pământului sunt socotiţi ca o nimica şi El face ce voieşte cu oştirea cerească şi cu locuitorii pământului şi nimeni nu poate să-L împiedice la lucrul Lui şi să-I zică: 'Ce faci Tu?'" *[Daniel 4:35]*.

Această *fiinţă* despre care se vorbeşte nu este Dumnezeul ortodox ce șede în spaţiu, ci unul şi singurul Dumnezeu – Tatăl veşnic, *conştiinţa ta de a fi*. Trezeşte-te, deci, la puterea care eşti, nu ca om, ci ca adevăratul sine, o conştienţă fără faţă, fără formă, şi eliberează-te din a ta autoimpusă închisoare.

„Eu sunt Păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine. *[Oile]* vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un Păstor" *[Ioan 10:14; 16]*. *Conştiinţa* este păstorul cel bun. *Ceea ce* sunt eu conştient a fi este ‚turma' care mă urmează. Atât de bun păstor e *conştiinţa* ta, încât nu a pierdut vreodată ceva din ‚turma' de care eşti conştient a fi.

Sunt o voce chemând din sălbăticia confuziei umane spre ceea ce sunt conştient a fi, şi nicicând nu va sosi o vreme în care, ceea ce sunt convins că sunt nu va izbuti să mă găsească. ‚EU SUNT' e o uşă deschisă pentru ca tot ceea ce sunt să intre. Conştiinţa ta de a fi este Domnul şi Păstorul vieţii tale.

Deci, „Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi” *[Psalm 22:1]* e văzută în adevărata ei lumină a fi conştienţa ta. Nu ai putea fi vreodată în lipsuri sau lipsă de evidenţă a ceea ce eşti conştient a fi.

Acesta fiind adevărul, de ce să nu devii conştient a fi măreţ, iubitor de Dumnezeu, prosper, sănătos şi toate atributele pe care le admiri?

E la fel de uşor să ai conştiinţa acestor calităţi cât şi a opusurilor lor, fiindcă nu ai actuala conştienţă din cauza lumii tale. Din contră, lumea ta este ceea ce este datorită conştienţei tale actuale. Simplu, nu-i aşa? Prea simplu, de fapt, pentru înţelepciunea omului care caută să complice totul.

Pavel spunea despre acest principiu, „pentru neamuri *[elini; greci]*” (sau înţelepciunea lumii acesteia) este „nebunie”. „Pentru iudei” (sau cei care caută semne, „cer semne”) „sminteală” *[sau, „piatră de poticnire”, 1Corinteni 1:23]*; cu rezultatul că omul mai degrabă continuă să păşească prin întuneric decât să se trezească la fiinţa care el este. Omul a venerat atâta timp imaginile propriilor creaţii încât, la început, el găseşte această revelaţie drept blasfemie, deoarece implică moartea tuturor credinţelor sale anterioare într-un Dumnezeu în afara sa. Această revelaţie va aduce cunoaşterea că „Eu şi Tatăl Meu una *suntem*, dar Tatăl *este* mai mare decât Mine” *[Ioan 14:28]*. **Eşti una cu actuala ta concepţie despre tine. Dar eşti mai mare decât ceea ce eşti în prezent conştient a fi.**

Înainte ca omul să încerce să-şi transforme lumea, el trebuie să aşeze mai întâi fundaţia – „EU SUNT Domnul *[şi nimeni altul]”, [Isaia 45:5; Ioel 2:27]*. Adică, *conştiinţa* omului, *conştienţa sa de a fi este Dumnezeu*. Până când acest lucru nu e ferm stabilit, astfel încât nicio altă sugestie sau argument înaintat de alţii să nu-l zdruncine, el se va găsi întorcându-se la robia fostelor sale credinţe. „Căci dacă nu credeţi că EU SUNT *[EL]*, veţi muri în păcatele voastre” *[Ioan 8:24]*. Adică, vei continua să fii încurcat şi ineficient până ce vei fi găsit cauza acestei confuzii. Când vei fi ridicat Fiul Omului, atunci vei şti că EU SUNT EL, adică, eu, Ion Popescu, nu fac nimic prin mine, ci Tatăl meu, sau starea de conştienţă cu care sunt eu acum una face munca.

Când se realizează asta, fiecare impuls şi dorinţă care izvorăsc din tine îşi vor găsi expresie în lumea ta. „Iată, *[Eu]* stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine” *[Apocalipsa 3:20]*. *Eul* care bate este impulsul.

Uşa este conştienţa ta. A deschide uşa înseamnă a deveni una cu ceea ce bate, SIMŢINDU-te *a fi* lucrul dorit. A simţi propria dorinţă ca fiind imposibilă înseamnă a închide uşa sau a nega exprimarea acestui impuls. A te înălţa în conştiinţă până la naturaleţea lucrului simţit înseamnă deschiderea largă a uşii şi invitarea acesteia la întrupare.

Iată de ce se consemnează în mod repetat că Iisus a părăsit lumea manifestării şi S-a înălţat la Tatăl Său. Iisus, ca şi tine şi ca mine, a găsit toate lucrurile ca fiind imposibile lui Iisus, ca om.

Dar descoperindu-Şi Tatăl a fi starea de conştienţă a lucrului dorit, El doar a lăsat în urma Sa „conştienţa Iisus” şi s-a înălţat la conştienţa stării dorite, rămânând acolo până ce a devenit una cu ea. Făcându-Se una cu ea, a devenit aceea în expresie *[„conştienţa Hristică”]*.

Acesta e mesajul simplu al lui Iisus pentru om: oamenii sunt doar veşminte în care fiinţa impersonală, EU SUNT, prezenţa pe care oamenii o numesc Dumnezeu – sălăşluieşte. Fiecare veşmânt are anumite limitări. Pentru a transcende aceste limitări şi a da expresie a ceea ce, ca om – Ion Popescu – te găseşti incapabil a face, îţi iei atenţia de la actualele tale limitări, sau concepţia Ion Popescu despre tine şi te afunzi în sentimentul de *a fi* ceea ce doreşti. Cum se va întrupa această dorinţă sau această nou-obţinută conştienţă, niciun om nu ştie. Pentru că EU, sau nou-obţinuta conştienţă, avem căi pe care voi nu le ştiţi *[„Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o ştiţi”, Ioan 4:32]*; căi de nepătruns *[„cât sunt de nepătrunse căile Lui”, Romani 11:33]*. Nu specula asupra felului CUM această conştienţă se întrupează, fiindcă nimeni nu e atât de înţelept încât să ştie. Speculaţiile sunt dovada că nu ai ajuns la naturaleţea de a fi lucrul dorit şi astfel eşti plin de îndoială.

Ţi se spune, „Şi de este cineva din voi lipsit de înţelepciune, să o ceară de la Dumnezeu, Cel ce dă tuturor fără deosebire şi fără înfruntare; şi i se va da. Să ceară însă cu credinţă, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoieşte este asemenea valului mării, mişcat de vânt şi aruncat încoace şi încolo. Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu” *[Iacov 1:5-7]*. Vezi doar de ce se face această afirmaţie, căci numai pe piatra credinţei se poate întemeia ceva. Dacă nu ai conştienţa lucrului, nu ai cauza sau fundaţia pe care lucrul se ridică.

O dovadă a acestei conştienţe întemeiate ţi se dă în cuvintele, **„Părinte, Îţi mulţumesc** *[că M-ai ascultat”, Ioan 11:41; „Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului”, Matei 11:25]*. Când intri în starea de bucurie a mulţumirii, astfel încât te simţi recunoscător pentru a fi primit deja ceea ce încă nu e prezent simţurilor tale, ai devenit, într-adevăr, una în conştienţă cu lucrul pentru care aduci mulţumire. Dumnezeu (*conştiinţa* ta) nu e batjocorit. Întotdeauna primeşti ceea ce eşti conştient a fi şi nimeni nu mulţumeşte pentru ceva ce nu a primit. „Părinte, Îţi mulţumesc” nu este, aşa cum o folosesc mulţi astăzi, un soi de formulă magică. Nici nu trebuie să rosteşti cuvintele, „Părinte, Îţi mulţumesc”. Aplicând acest principiu, pe măsură ce te ridici în conştienţă spre punctul în care eşti cu adevărat recunoscător şi fericit că ai primit lucrul dorit, te bucuri automat şi aduci mulţumiri spre interior. Deja ai acceptat darul care fusese numai o dorinţă înainte de a te ridica în conştienţă, iar credinţa ta este acum substanţa care-ţi va înveşmânta dorinţa.

Această ridicare în conştienţă este cununia spirituală în care ***doi se vor învoi să fie una*** şi asemănarea, sau *imaginea lor se va întemeia pe pământ [„dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privinţa unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri”, Matei 18:19]*.

„Pentru că orice veţi cere în Numele Meu, asemenea vi se va da” *[„Adevărat, adevărat zic vouă: Orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, El vă*

va da”, Ioan 16:23; „v-am rânduit să mergeţi şi roadă să aduceţi, şi roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veţi cere în Numele Meu”, Ioan 15:16; „Şi orice veţi cere întru numele Meu, aceea voi face”, Ioan 14:13]. „Orice” e, într-adevăr, o măsură mare. Este necondiţionalul. Nu spune dacă societatea consideră lucrul drept sau rău, numai atunci să ceri; îţi rămâne ţie asta. Îl vrei cu adevărat? Îl doreşti?

Asta e tot ce e necesar. Viaţa ţi-l va da, de ceri „în Numele Lui”.

Numele Lui nu e un nume pe care îl pronunţi cu buzele. Poţi cere la nesfârşit în numele lui Dumnezeu sau Iahve sau Iisus Hristos şi vei cere în zadar. „Nume” înseamnă „natură”; deci, când ceri în natura unui lucru, roadele întotdeauna urmează. A cere *în numele* înseamnă să înalţi conştienţa EU-lui şi să devii una în natură cu lucrul dorit, să te înalţi în conştienţă la natura lucrului şi vei deveni acel lucru în expresie.

Aşadar, **„toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit şi le veţi avea”** *[Marcu 11:24]*.

Rugăciunea, după cum ţi-am mai arătat, este recunoaştere – presiunea de „a crede că ai primit” se referă la persoana ta, timpul prezent *[trecut]*. Asta înseamnă că trebuie să fii în natura lucrurilor cerute înainte de a le primi.

Pentru a intra în natură uşor, *amnistia generală* e necesară. Ni se spune, „Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşealele voastre. Că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greşealele voastre” *[Marcu 11:25,26]*. Asta poate părea a fi vorba despre vreun Dumnezeu personal care este mulţumit sau nemulţumit de faptele tale, dar nu acesta e cazul.

Conştienţa fiind Dumnezeu, dacă ţii în conştienţă ceva împotriva omului, constrângi condiţia respectivă în lumea ta. Dar a elibera omul de toate osândirile înseamnă a te elibera pe tine însuţi pentru a putea să te înalţi la orice nivel necesar; nu este, aşadar, nicio osândire a celor în Iisus Hristos.

Astfel, un foarte bun obicei înainte de a intra în meditaţie este mai întâi să eliberezi orice om din lume de vină. Pentru că LEGEA nu e astfel încălcată şi te poţi linişti, încrezător în cunoaşterea faptului că fiecăruia, concepţia despre sine îi va fi răsplata. Deci nu trebuie să te necăjeşti că omul va primi sau nu ceea ce consideri tu că ar merita să primească. Pentru că viaţa nu face greşeli şi întotdeauna dă omului ceea ce omul îşi dă sieşi în primul rând.

Ceea ce ne aduce la acea mult abuzată afirmaţie din Biblie despre zeciuială. Predicatori de tot felul au înrobit omul cu afacerea asta a zeciuielii, pentru că, neînţelegând ei înşişi natura zeciuielii şi fiind ei înşişi temători de lipsuri, şi-au condus adepţii spre credinţa că a zecea parte din venitul lor trebuie dat Domnului. Adică, insistând că, atunci când cineva dă a zecea parte din veniturile lui organizaţiei lor particulare, îşi dă „a zecea parte” Domnului (sau îşi onorează zeciuiala). Dar aminteşte-ţi, „*EU SUNT* Domnul”. *Conştienţa ta de a fi* este Dumnezeul căruia îi dai şi nu îi poţi da vreodată astfel.

Aşadar, când te revendici a fi ceva, ai dat respectiva revendicare sau însuşire lui Dumnezeu. Şi *conştienţa ta de a fi*, care nu ţine seama de persoane,

ţi se va întoarce presată de, amestecată cu şi călcată de acea însuşire sau atribut pe care îl revendici pentru tine.

Conştienţa de a fi nu este ceva ce vei putea numi vreodată. Să pretinzi că Dumnezeu e bogat, e măreţ, e iubire, e atotînţelept echivalează cu a defini ceea ce nu poate fi definit. Pentru că Dumnezeu nu e ceva ce poate vreodată fi numit.

Zeciuiala e necesară şi tu chiar zeciuieşti lui Dumnezeu. Dar de acum înainte dă numai unicului Dumnezeu şi caută să-I dai însuşirea pe care doreşti ca om să o exprimi revendicându-te a fi măreţul, bogatul, iubitorul, atotînţeleptul.

Nu specula asupra felului CUM vei exprima aceste calităţi sau revendicări, pentru că viaţa are o metodă pe care tu, ca om, nu o cunoşti. Căile sale sunt de nepătruns. Dar, te asigur, în ziua în care îţi revendici aceste calităţi până la punctul de convingere, revendicările tale vor fi onorate.

„Nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut” *[Matei 10:26; „Nimic nu este acoperit care să nu se descopere şi nimic ascuns care să nu se cunoască”, Luca 12:2]*.

Ceea ce se vorbeşte în secret va fi proclamat de pe acoperişuri *[„Ceea ce vă grăiesc la întuneric, spuneţi la lumină şi ceea ce auziţi la ureche, propovăduiţi de pe case”, Matei 10:27; „Câte aţi spus la întuneric se vor auzi la lumină; şi ceea ce aţi vorbit la ureche, în odăi, se va vesti de pe acoperişuri”, Luca 12:3]*. Deci, convingerile tale secrete despre tine – aceste revendicări secrete despre care nu ştie nimeni, când sunt crezute cu adevărat, vor fi strigate de pe acoperişuri în lumea ta. Deoarece convingerile tale despre tine sunt cuvintele Dumnezeului din tine, care cuvinte sunt spirit şi nu se pot întoarce fără rod, ci îşi vor îndeplini rostul oriunde sunt trimise *[„Aşa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să dea rod, ci el face voia Mea şi îşi îndeplineşte rostul lui”, Isaia 55:11]*. Tu chiar în momentul acesta chemi spre infinitul care acum eşti conştient a fi. Şi nici un cuvânt sau convingere nu vor eşua în a te găsi.

„EU SUNT viţa, voi sunteţi mlădiţele *[Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic”, Ioan 15:5]*. Conştienţa e „viţa” şi acele calităţi care eşti tu acum conştient că le ai sunt „mlădiţele” pe care le hrăneşti şi ţii vii. Aşa cum o mlădiţă nu are viaţă decât dacă este înrădăcinată în viţă, la fel lucrurile nu au viaţă decât dacă tu eşti conştient de ele. Aşa cum o mlădiţă se veştejeşte şi moare dacă seva viţei încetează a curge spre ea, aşa şi lucrurile din lumea ta dispar dacă îţi iei atenţia de la ele, deoarece atenţia ta este precum seva vieţii care ţine vii şi susţine lucrurile din lumea ta.

Pentru a desfiinţa o problemă care acum îţi pare atât de reală, tot ce faci este să îţi îndepărtezi atenţia de la ea. În ciuda aparentei realităţi, întoarce-te de la ea în conştienţă.

Devino indiferent şi începe să te simţi a fi ceea ce ar fi soluţia problemei.

De exemplu, dacă ai fi încarcerat, nimeni n-ar trebui să-ţi spună că ar trebui să-ţi doreşti libertate. Libertatea, sau mai degrabă dorinţa de libertate ar fi automate. Atunci de ce să priveşti din spatele zăbrelelor celor patru pereţi ai închisorii tale? Ia-ţi atenţia de la a fi întemniţat şi începe să te simţi a fi liber. SIMTE-o până la punctul unde e natural – în chiar secunda în care faci asta, acele bare ale carcerei se vor topi. Aplică acelaşi principiu oricărei probleme.

Am văzut oameni care erau în datorii până la urechi aplicând acest principiu şi într-un clipit de ochi, datorii ce erau cât munţii au dispărut. Am văzut cei la care doctorii renunţaseră ca fiind incurabili luându-şi atenţia de la problemele lor de boală şi începând să se simtă sănătoşi în ciuda evidenţei contrare a simţurilor. În scurt timp, aceste aşa-zise ‚boli incurabile' au dispărut fără să lase vreo urmă.

Răspunsul tău la „Dar voi cine ziceţi că *SUNT*?" *[Matei 16:15, Marcu 8:29, Luca 9:20]* e cel care veşnic îţi determină expresia. Atâta timp cât eşti conştient a fi întemniţat sau bolnav sau sărac, atâta timp vei continua să exteriorizezi sau să exprimi aceste condiţii.

Când omul realizează că *este* acum *ceea* ce caută şi începe să revendice ceea ce este, va avea dovada revendicării sale. Această indicaţie îţi este oferită în cuvintele, „Pe cine căutaţi?" *[Ioan 18:4, 18:7]*. Iar ei au răspuns, „Pe Iisus *[Nazarineanul", Ioan 18:5, 18:7]*. Şi vocea a spus, „EU SUNT". ‚Iisus' aici înseamnă salvare sau salvator *[mântuire sau mântuitor]*. Cauţi să fii mântuit de ceea ce nu este problema ta.

„EU SUNT" este Cel Care te va mântui. Dacă eşti flămând, mântuitorul tău e mâncarea. Dacă eşti sărac, mântuitorul tău e bogăţia. Dacă eşti întemniţat, mântuitorul tău e libertatea. Dacă eşti bolnav, nu va fi un om pe nume Iisus Cel Care te va mântui, ci sănătatea va deveni mântuitorul tău. Aşadar, revendică-ţi „EU SUNT *[Acela]"*, cu alte cuvinte, **revendică-te pe tine ca fiind lucrul dorit.**

Revendică în conştienţă – nu în cuvinte – şi conştienţa te va recompensa cu însăşi revendicarea ta. Ţi se spune, „Mă vei găsi când mă vei căuta cu SIMŢURILE" *[„Şi Mă veţi căuta şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima voastră", Ieremia 29:13]*. Ei bine, caută cu SIMŢURILE acea însuşire în conştienţă până ce te vei SIMŢI a fi acea însuşire. Când te pierzi în sentimentul de a fi ea, însuşirea se va întrupa în lumea ta.

Eşti vindecat de problema ta când atingi soluţia ei. „S-a atins de Mine cineva. Căci am simţit o putere care a ieşit din Mine" *[Luca 8:46; „Şi îndată, cunoscând Iisus în Sine puterea ieşită din El, întorcându-Se către mulţime, a întrebat: ‚Cine s-a atins de Mine?'", Marcu 5:30]*. Da, ziua în care atingi această fiinţă din tine – SIMŢINDU-TE a fi vindecat, putere va ieşi din chiar sinele tău şi se va solidifica în lumea ta drept vindecare.

Se spune, „Credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine (căci eu sunt El)” *[Ioan 14:1]*. Ai credinţa lui Dumnezeu. „Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o ştirbire a fi El întocmai cu Dumnezeu” *[Filipeni 2:6]*.

Du-te şi fă şi tu asta. Da, începe să-ţi crezi *conştiinţa*, *conştienţa ta de a fi* ca fiind Dumnezeu. Revendică pentru tine toate atributele pe care până acum le-ai dat unui Dumnezeu extern şi vei începe să exprimi aceste revendicări.

„Căci nu sunt un Dumnezeu în depărtare” *[William Blake, „Jerusalem”, 4:19]*. EU SUNT mai aproape decât mâinile şi picioarele tale – mai aproape decât chiar respiraţia ta. EU SUNT conştiinţa ta de a fi. EU SUNT cel în care tot ce voi fi vreodată conştient a fi va începe şi se va sfârşi. „Pentru că înainte ca lumea să fi fost, EU SUNT; şi când lumea va înceta să mai fie, EU SUNT” *[Adon Olam, dogmatică iudaică]*; „Mai înainte de a fi fost Avraam, EU SUNT” *[Ioan 8:58]*.

Acest *EU SUNT* este conştiinţa ta.

[„În lume era şi lumea prin El s-a făcut”, Ioan 1:10; „Cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea”, Ioan 17:5; „Ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii”, Ioan 17:24; „Înţelepciunea de taină a lui Dumnezeu, ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veci, spre slava noastră”, 1Corinteni 2:7; „Precum întru El ne-a şi ales, înainte de întemeierea lumii”, Efeseni 1:4; „După harul ce ne-a fost dat în Hristos Iisus, mai înainte de începutul veacurilor”, 2Timotei 1:9; „Care a fost cunoscut mai dinainte de întemeierea lumii”, 1Petru 1:20]

„De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc” *[Psalm 126:1]*. ‚Domnul’ fiind conştienţa ta, dacă ceea ce cauţi nu e mai întâi întemeiat în conştienţa ta, te vei osteni în zadar să găseşti. Toate lucrurile trebuie să înceapă şi să se termine în conştienţă.

Deci, binecuvântat într-adevăr este omul care nădăjduieşte în el însuşi *[„Binecuvântat fie omul care nădăjduieşte în Domnul şi a cărui nădejde este Domnul”, Ieremia 17:7; „Doamne al puterilor, fericit este omul cel ce nădăjduieşte întru Tine”, Psalm 83:13]* – căci credinţa omului în Dumnezeu va fi veşnic măsurată de încrederea în sine însuşi. Crezi în Dumnezeu, crezi şi în MINE *[Ioan 14:1]*.

Nu te încrede în oameni *[Nu vă încredeţi în cei puternici, în fiii oamenilor, în care nu este izbăvire”, Psalm 145:3]*, fiindcă oamenii reflectă doar fiinţa care eşti, şi îţi pot aduce sau face numai ceea ce mai întâi ţi-ai făcut tu singur.

„Nimeni nu-l ia *[sufletul; viaţa]* de la Mine, ci Eu de la Mine Însumi îl pun. Putere am Eu ca să-l pun şi putere am iarăşi ca să-l iau” *[Ioan 10:18]*.

Indiferent ce se întâmplă omului în lumea lui, nu e niciodată un accident. Se întâmplă sub îndrumarea unei Legi precise şi neschimbătoare.

„Nimeni” (nicio manifestare) nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis” *[Ioan 6:44]*, „Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem” *[Ioan 10:30]*. Crede acest adevăr şi te vei elibera. Omul mereu i-a învinuit pe alţii

pentru ceea ce e şi va continua să facă asta până ce se va descoperi ca fiind cauza tuturor *[relelor]*. *„EU SUNT”* nu vine pentru a distruge, ci pentru a împlini. *„EU SUNT”*, conştiinţa din tine, nu distruge nimic, ci veşnic umple din plin şablonul sau concepţia pe care o ai despre tine însuţi.

Este imposibil ca omul sărac să găsească bogăţie în lumea asta, indiferent de cât de mult ar fi înconjurat de bogăţie, până ce nu se revendică mai întâi pe sine a fi bogat. Pentru că semnele întotdeauna urmează, ele nu preced. A te împotrivi şi a te plânge constant de limitările sărăciei, rămânând sărac în conştienţă, înseamnă a juca jocul nebunilor. Schimbările nu se pot produce de la acel nivel al conştienţei, pentru că viaţa reflectă constant toate nivelurile.

Urmează exemplul fiului risipitor *[Luca 15:11-32]*. Înţelege că tu, singur, ai produs această condiţie a risipei şi lipsei şi ia decizia, lăuntric, de a te ridica la un nivel mai înalt, unde viţelul cel îngrăşat, inelul şi haina cea dintâi îţi aşteaptă revendicarea.

Nu a existat nicio judecare *[condamnare]* a risipitorului când a avut curajul să-şi revendice moştenirea ca fiind a lui. Alţii ne vor condamna doar atâta vreme cât noi continuăm în cele pentru care ne condamnăm singuri. Deci: „Fericit este cel ce nu se judecă pe sine în ceea ce aprobă!” *[Romani 14:22]*. Pentru viaţă, nimic nu e de condamnat. Totul se exprimă.

Vieţii nu îi pasă dacă te consideri bogat sau sărac; puternic sau slab. Te va răsplăti pururi cu ceea ce te revendici că eşti cu adevărat.

Măsurile binelui şi răului aparţin doar omului. Pentru viaţă, nu există bine sau rău. Aşa cum afirma Pavel în scrisoarea sa către romani: „Ştiu şi sunt încredinţat în Domnul Iisus că nimic nu este întinat prin sine, decât numai pentru cel care gândeşte că e ceva întinat; pentru acela întinat este” *[14:14]*. Încetează să te mai întrebi dacă eşti vrednic sau nevrednic să primeşti ceea ce doreşti. Tu, ca om, nu ai creat dorinţa. Dorinţele tale sunt veşnic formate în tine datorită a ceea ce te revendici acum a fi.

Când un om e flămând, (fără a se gândi) doreşte automat mâncare. Când e deţinut, automat doreşte libertate şi aşa mai departe. Dorinţele tale conțin în ele planul auto-exprimării.

Aşa că lasă judecăţile în afara ecuaţiei şi ridică-te în conştienţă până la nivelul dorinţei tale şi fă-te una cu ea revendicându-te a fi astfel acum. Pentru că, „mi-a zis: ‚Îţi este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune’. *[Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Hristos”, 2Corinteni 12:9]*

Ai credinţă în această revendicare nevăzută până ce convingerea că aşa e se naşte în tine.

Încrederea ta în această revendicare te va răsplăti cu mari recompense. În numai scurt timp, lucrul dorit va sosi. Dar fără credinţă, este imposibil să realizezi ceva. Prin credinţă s-au clădit

lumi, căci „credinţa este încredinţarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute” *[Evrei 11:1]*.

Nu fi neliniştit sau îngrijorat în privinţa rezultatelor. Ele vor urma la fel de sigur cum ziua urmează nopţii.

Priveşte-ţi dorinţele – pe toate – ca vorbe spuse de Dumnezeu, iar fiecare vorbă sau dorinţă, o promisiune. Motivul pentru care cei mai mulţi dintre noi nu reuşim să ne realizăm dorinţele este acela că le condiţionăm constant. Nu-ţi condiţiona dorinţa. Doar accept-o aşa cum apare. Adu mulţumiri pentru ea până la punctul în care eşti recunoscător că deja e împlinită – apoi mergi în pace.

O astfel de acceptare a dorinţei tale este ca aruncarea seminţei – seminţei roditoare – în pământul arat. Fiindcă atunci când poţi arunca lucrul dorit în conştienţă, încrezător că va răsări, ai făcut tot ce se aşteaptă din partea ta. Dar, a fi neliniştit sau îngrijorat asupra felului CUM dorinţa ta se va maturiza înseamnă a ţine aceste seminţe roditoare într-o strânsoare mentală şi, astfel, nu le vei fi aruncat niciodată în pământul încrederii.

Motivul pentru care oamenii îşi condiţionează dorinţele este acela că ei judecă mereu după aparenţa firii şi văd lucrurile ca fiind reale – uitând că singura realitate este cea a conştienţei din spatele lor.

A vedea lucrurile ca fiind reale înseamnă a nega că toate lucrurile Îi sunt cu putinţă Lui Dumnezeu *[„La oameni aceasta e cu neputinţă, la Dumnezeu însă toate sunt cu putinţă”, Matei 19:26; „La Dumnezeu toate sunt cu putinţă”, Marcu 10:27]*. Omul care e deţinut şi vede cele patru ziduri ca reale îşi neagă automat îndemnul sau promisiunea Dumnezeului din el pentru libertate.

O întrebare pusă adesea când se face această afirmaţie este, dacă dorinţa cuiva este un dar de la Dumnezeu, cum poţi spune că, dacă cineva doreşte să ucidă un om, o astfel de dorinţă e bună şi, deci, trimisă de Dumnezeu? Ca răspuns la asta, dă-mi voie să spun că niciun om nu doreşte să ucidă pe altul. Ceea ce el doreşte este să fie eliberat de un astfel de om. Dar fiindcă el nu crede că acea dorinţă de a se elibera de un astfel de om conţine în sine puterea libertăţii, el condiţionează acea dorinţă şi vede ca singură cale de expresie a acestei eliberări distrugerea omului – uitând că viaţa învăluită în acea dorinţă are căi de care el, ca om, nu ştie.

Căile ei sunt de nepătruns. Astfel, omul desfigurează darurile lui Dumnezeu prin lipsa lui de credinţă.

Probleme sunt munţii de care se vorbeşte că pot fi mutaţi dacă cineva are credinţă măcar cât o sămânţă de muştar. Oamenii îşi abordează problemele cum a făcut baba care, asistând la slujbă, a auzind preotul spunând, „Dacă veţi avea credinţă în voi cât un grăunte de muştar, veţi zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputinţă” *[Matei 17:20; „De aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice acestui sicomor: Dezrădăcinează-te şi te sădeşte în mare, şi vă va asculta”, Luca 17:6]*.

Seara aceea, în timp ce-şi spunea rugăciunile, a citat bucata asta din scripturi şi s-a culcat în ceea ce credea ea că era credinţă. La trezire, dimineaţa, s-a repezit la fereastră şi a exclamat, „Ştiam eu că muntele ăla bătrân va fi tot acolo!”

Fiindcă aşa îşi abordează omul problemele. El ştie că se va confrunta cu ele în continuare. Şi fiindcă viaţa nu ţine seama de persoană şi nici nu distruge nimic, continuă să menţină vie ceea ce el este conştient a fi.

Lucrurile vor dispărea numai când omul se schimbă în conştienţă. Neagă cât vrei, tot rămâne ca fapt afirmaţia: conştienţa este singura realitate şi lucrurile doar oglindesc ceea ce eşti tu în conştienţă. Deci starea paradisiacă pe care o cauţi va fi găsită numai în conştienţă, „căci, iată, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” *[Luca 17:21]*. Cum voia lui Dumnezeu se face întotdeauna pe pământ, tu trăieşti azi în împărăţia pe care ţi-ai construit-o. Fiindcă aici, chiar pe pământul acesta, se dezvăluie împărăţia. Împărăţia lui Dumnezeu chiar este la îndemână.

ACUM este timpul potrivit. Creează-ți deci o nouă împărăţie, intră într-o nouă stare a conştienţei şi un nou pământ va răsări.

„Cele dintâi au trecut” *[Apocalipsa 21:4]*. Nu vor fi amintite, nu vor veni în minte din nou. „Iată”, (EU, conştiinţa ta) „vin curând şi plata Mea este cu Mine” *[Apocalipsa 22:12]*.

Sunt fără de nume, dar voi lua asupra Mea orice nume (natură) pe care Mi-l dai.

Aminteşte-ţi, tu eşti, chiar tu, cel despre care spun drept „EU”. Deci fiecare concepţie pe care o ai despre tine – adică fiecare convingere adâncă pe care o ai despre tine – este cea care apari tu ca fiind; pentru că „EU SUNT” nu e dus de nas; Dumnezeu nu e batjocorit.

Acum hai să te instruiesc în arta pescuitului. S-a consemnat că ucenicii au pescuit toată noaptea şi nu au prins nimic. Apoi apare Iisus la faţa locului şi le spune să arunce mrejele încă o dată, în aceleaşi ape care cu o clipă mai devreme erau sărace în peşte – şi acum plasele lor plesneau de mulţimea peştilor *[Ioan 21:3-6]*.

Această poveste are loc în lumea de azi chiar în tine, cititorule. Căci tu ai înlăuntrul tău toate elementele necesare pentru a pleca la pescuit. Dar până ce nu găseşti că Iisus Hristos (conştiinţa ta) este Domn, vei pescui, aşa cum au făcut ucenicii, în noaptea întunericului omenesc. Adică, vei pescui după LUCRURI închipuindu-ţi lucrurile a fi reale şi vei pescui cu momeală omenească – anume, o luptă şi o străduinţă – încercând să intri în contact cu unul şi cu altul; încercând să constrângi pe unul şi pe altul; şi toate eforturile astea vor fi zadarnice. Dar când îţi descoperi *conştiinţa de a fi* ca fiind Iisus Hristos, îl vei lăsa pe El să-ţi conducă pescuitul. Şi vei pescui în conştienţă pentru lucrurile pe care le doreşti. Fiindcă dorinţa ta va fi peştele pe care-l vei prinde, căci

conştienţa ta este singura realitate vie – iar tu vei pescui în apele adânci ale conştienţei.

Dacă va fi să prinzi ceea ce este dincolo de capacitatea ta actuală, trebuie să te lansezi în ape adânci, fiindcă, în interiorul conştienţei tale actuale, asemenea peşti sau dorinţe nu pot înota. Pentru a te lansa în ape adânci, laşi în urma ta tot ceea ce este acum problema ta actuală, sau limită, ÎNDEPĂRTÂNDU-ŢI ATENŢIA de la ea. Întoarce-ţi spatele complet de la orice problemă sau limitare pe care acum le ai.

Insistă asupra doar *a fi* spunându-ţi *„EU SUNT”, „EU SUNT”, „EU SUNT”.* Continuă să-ţi declari că doar *eşti*. Nu condiţiona această declaraţie, continuă numai să te SIMŢI *a fi* şi pe neaşteptate te vei găsi scăpând ancora care te leagă de superficialitatea problemelor tale şi mişcându-te spre adânc.

Aceasta este de obicei însoţită de sentimentul de expansiune. Te vei SIMŢI lăţindu-te de parcă ai creşte la propriu. Nu te teme, căci e necesar curajul.

Nu vei muri la nimic altceva decât fostelor limitări, dar ele vor muri pe măsură ce te îndepărtezi de ele, fiindcă ele trăiesc numai în conştienţa ta. În acest adânc sau conştienţă extinsă te vei descoperi a fi o putere cum nici nu ai visat vreodată înainte.

Lucrurile dorite dinaintea ta, împinse la suprafaţă din malurile limitării sunt peştii pe care îi vei prinde în acest adânc. Pentru că ai pierdut conştienţa problemelor şi a barierelor tale, acum este cel mai simplu lucru din lume să te SIMŢI a fi una cu lucrurile dorite.

Pentru că *EU SUNT* (conştienţa ta) este învierea şi viaţa, trebuie să conferi această putere dătătoare de viaţă, care acum eşti, lucrului dorit, dacă va fi să îl faci să apară şi să trăiască în lumea ta. Acum începi să iei asupra ta natura lucrului dorit prin simţire: „*EU SUNT* prosper”; „*EU SUNT* liber”; „*EU SUNT* puternic”. Când aceste ‚SIMŢIRI’ sunt fixate în tine, fiinţa ta fără formă va lua asupra sa forma lucrului simţit. Devii ‚crucificat’ pe sentimentele de prosperitate, libertate şi putere.

Rămâi adâncit în neclintirea acestor convingeri. Apoi, ca un hoţ în noapte şi când te aştepţi mai puţin, aceste atribute vor fi înviate în lumea ta ca realităţi vii.

Lumea te va atinge şi va vedea că eşti carne şi sânge, fiindcă vei începe să porţi roadele naturii acestor atribute nou-însuşite. Aceasta e arta pescuitului eficient după manifestările vieţii.

Realizarea cu succes a lucrului dorit ne este spusă şi în povestea lui Daniel în groapa cu lei *[Daniel 6:14-24]*. Aici, este consemnat că Daniel, aflându-se în groapa leilor, şi-a întors spatele către lei şi a privit spre lumina ce venea de sus; că leii au rămas neputincioşi iar credinţa lui Daniel în Dumnezeul lui l-a salvat.

Aceasta este tot povestea ta şi la fel trebuie să faci, cum Daniel a făcut. Dacă te-ai găsi într-o groapă a leilor, nu ai avea altă grijă decât pe cea a leilor.

Nu te-ai gândi la nimic altceva pe lume în afara problemei tale – problema ta fiind leii.

Totuşi, ţi se spune că Daniel şi-a întors spatele la ei şi a privit spre lumina care era Dumnezeul lui. Dacă am urma exemplul lui Daniel, ne-am lua, cât suntem închişi în groapa sărăciei sau a bolii, atenţia de la problemele noastre cu datoriile sau bolile şi am insista asupra lucrului pe care-l căutăm.

Dacă nu ne uităm înapoi în conştienţă la problemele noastre, ci continuăm în credinţă – crezându-ne a fi ceea ce căutăm – şi noi vom vedea pereţii închisorii deschizându-se şi lucrul căutat – da, „orice veţi cere" – realizat.

O altă poveste ni se spune; despre văduvă şi cei trei stropi de ulei *[4Regi/2Împăraţi 4:1-6]*. Profetul *[Elisei]* a întrebat-o pe văduvă, „Ce ai tu în casă?", iar ea a răspuns, „Trei picături de ulei". Apoi i-a spus, „Mergi şi împrumută vase. Închide uşa după ce te-ai întors acasă şi începe să torni". Şi ea a turnat din cele trei picături de ulei în toate vasele, umplându-le din plin cu uleiul avut.

Tu, cititorule, eşti această văduvă. Nu ai un bărbat care să te însărcineze sau să te facă să rodeşti, căci o ‚văduvă' e o stare sterilă. *Conştiinţa* ta este acum Domnul – sau profetul care a devenit bărbatul tău.

Urmează exemplul văduvei care, în loc să recunoască vidul sau nimicul, a recunoscut avutul – trei picături de ulei.

Apoi, porunca dată ei, „Intră şi închide uşa după tine", adică, închide uşa simţurilor care îţi vorbesc despre măsurile goale, datorii, probleme.

Când îţi vei fi luat complet atenţia închizând afară evidenţa simţurilor, începe să SIMŢI bucuria (simbolizată de ulei) – de a fi primit lucrurile dorite. Când armonia e stabilită în tine, astfel că toate îndoielile şi temerile au dispărut, atunci, şi tu vei umple măsurile goale ale vieţii tale şi vei avea abundenţa dând peste.

Recunoaşterea este puterea care materializează în lume. Orice stare pe care ai recunoscut-o vreodată, ai întrupat-o. Ceea ce recunoşti ca fiind adevărat despre tine azi este ceea ce experimentezi. Deci fii ca văduva şi recunoaşte bucuria, indiferent cât de mic este începutul recunoaşterii, şi vei fi răsplătit cu generozitate – căci lumea e o oglindă ce mărește, mărind toate cele de care eşti conştient a fi.

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine!" *[Ieşirea/Exodul 20:2,3]*. Ce descoperire plină de glorie, *conştiinţa* ta fiind acum revelată ca Domnul Dumnezeul tău! Vino, trezeşte-te din visul că eşti captiv. Realizează că al tău este pământul „şi plinirea lui; lumea şi toţi cei ce locuiesc în ea" *[Psalm 23:1]*.

Ai devenit atât de prins în plasa credinţei că eşti om, încât ai uitat de fiinţa glorioasă care eşti. Acum, cu memoria recâştigată, HOTĂRĂŞTE

nevăzutului să apară şi VA apărea, fiindcă lucrurile sunt silite să răspundă Glasului lui Dumnezeu, *conştiinţa* Ta *de a fi* – lumea este LA PORUNCA TA.